

ZDENĚK KUČERA - PŘÍBĚH PRAŽSKÉHO PRÁVNÍKA

(scénář k rozhlasové reportáži)

Zpracovali: Naďa Hrubá, Daniel Dostál, Jan Heřman, Marek Kolář, Mikoláš Línek
Vyučující: Mgr. Jaroslava Černá
Škola: ZŠ Gutova, Praha 10 – Strašnice

Náš pamětník je pan Zdeněk Kučera, který se narodil v Praze v roce 1928 do rodiny právníků. Většinu svého života prožil v Praze.

Pan Kučera vzpomíná na své dětství, na začátek své školní docházky a také na rok 1938, kdy byla přijata Mnichovská dohoda a na události, které následovaly těsně poté.

„Byla nám vnucena Mnichovská dohoda, tu zprávu tehdy, myslím, četl herec Zdeněk Štěpánek, to je všeobecně známo. Pamatuji se i na to, když byla čtena v rozhlase mobilizační vyhláška tehdy. Potom, dokonce v té době, protože rodiče, to bylo tehdy běžné, že se očekával nálet na Prahu, tak vím, že mě rodiče vezli do Staré Boleslavi, kde bydleli můj dědeček a moje babička. Pamatuji se na to, jak jsme tehdy jeli vlakem, měli jsme každý plynovou masku, to tehdy bylo normální.“

Velmi dobře si pamatuje i svá studia na gymnáziu během období protektorátu, kde se osobně setkal s projevy nadřazenosti Němců vůči Čechům. Němčinu vyučoval profesor, původem pražský Němec a zastávce nacismu.

„Projevovalo se to například v tom, že jeho chování k nám bylo takové dost drsné. Stalo se například že, chodil mezi lavicemi mezi náma a nějaký spolužák něco neznal přesně, nesprávně mu odpověděl, on ho klidně jaksi udeřil do tváře a prohlásil, jestli se vám to nelíbí a vaši rodiče si chtějí stěžovat, tak ať si jdou rovnou stěžovat na gestapo, české úřady se mnou nemají co dělat.“

Období 2. světové války prožil s rodinou v Praze a dobře si vybavuje okamžiky po atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha na konci května 1942.

„Ten den, co byl atentát na tehdy zastupujícího říšského protektora Heydricha, tak my jsme tam chodily také z té školy. My jsme tam taky mívali tělocvik, takže vím, že, tehdy nějak odpoledne jsme měli na té Štvanici ten tělocvik, a když jsme končili a šli jsme domů, tak bylo najednou divné, že pro některé z nás šli naproti rodiče, poněvadž ten den už tedy byl spáchán

atentát. V rozhlasě samozřejmě už byl tehdy zákaz vycházení v devět hodin večer od devíti do šesti do rána.“

Události květnového povstání v Praze v roce 1945 zažil jako sedmnáctiletý chlapec a popisuje ho těmito slovy.

„Po ulicích se přelepovaly, přemalovávaly německé nápisy. Druhý den v poledne pak tedy skutečně začalo, začalo Pražské povstání. To se pamatuju, že jsem měl zapnuté rádio a poslouchal zprávy nějak ve dvanáct hodin, nebo po dvanácté hodině, že tehdy ten hlasatel ještě ty zprávy četl strašně rychle. No a najednou pak už tam došlo k tomu převzetí rozhlasu, že začali volat o pomoc Českou policii a České vládní vojsko.“

Po skončení druhé světové války studoval na právnické fakultě a svoji praxi začal na počátku 50. let. Ve svém vyprávění zmiňuje jeden z prvních procesů, kterého se zúčastnil jako obhájce a který byl výrazně ovlivněn dobou.

„No tak jsem hájil jaksi urážku ústavního činitele. Poněvadž, někde v hospodě vykládal - na Kladně, že tam někde na rohu stával Tonda Zápotockej, že to byl starej harmonikář a tak dále. No a moula to říkal a u toho stál esembák. Tak jsem mu řekl, že z toho byla urážka nebo hanobení ústavního činitele. Ted' už si nepamatuji, jaká to byla skutková podstata. To byl trestní zákon z roku 1950, ten už dávno neplatí. No tak jsem to tedy obhajoval, to byla moje první obhajoba. Poslali mě k soudu hned na takovouhle věc.

A celkem to dopadlo dobře, protože v té skutkové podstatě bylo, že ,kdo veřejně'. A veřejnost byla definována tak, že to musí být nejméně, ...to už si taky nepamatuji, jestli to bylo před aspoň dvěma osobami anebo před více než dvěma osobami. A ten esembák tam byl jako svědek. Tvrdil, že teda byl u toho jenom on, když to řekl. Samozřejmě ho usvědčoval, že to řekl o tom Zápotockým, že to je starej harmonikář a tak dále. Ale ten soudce byl slušnej soudce. Chytil se toho, že není naplněna skutková podstata, že to není veřejnost, a tak se z toho ten člověk dostal.“

V současnosti žije pan Zdeněk Kučera v Praze, je v důchodu, ale ještě donedávna se věnoval pedagogické činnosti na právnické fakultě.

(V rozhlasové nahrávce byly použity ukázky ze skladby Má vlast Bedřicha Smetany.)